

branka uzur

izložba u
galeriji »galženica«
u velikoj gorici

guido quien

Djela su Branke Uzur zemljana, oblikovana rukom a ukrućena vatrom. Ovdje se ta prastara pretvorba ne javlja ni slučajno ni kao preuzeto nasljeđe. Riječ je o keramici koja je, odrekavši se uporabnog, prerasla u kip s ambicijama i odgovornostima samostalnog izraza. Sve je mišljeno u znaku prvotnosti. Tome pridonose i materijal i oblik. Ne veličinom, nego upravo širokom oblikovnom gestom ti radovi emaniraju neku menhirsku ozbiljnost, gotovo monumentalnost. Osim toga, oblici tendiraju čistoj geometriji pa time sugeriraju i neka viša značenja.

Predmeti Branke Uzur izvedeni su iz poznatog, pojavnog svijeta ili su pak apstraktni oblici, simboličkog naboja. Posude u obliku zeca ili banane daleko su od doslovnog predočivanja motiva, što povremeno rezultira infantilnom neposrednošću. S druge strane, neasocijativni oblici, najčešće trokutasti ili stožasti, u dosluhu su s magijskom duševnošću. Međusobno složivi i

otvoreni kombinatorici postaju slova još nerođene rečenice. Kao da doživljajno rastu iznutra poput plime.

Istodobno opći i samosvojni, ti oblici nedvojbeno zrače stanovitom napetošću. Količina njihove neprepoznatljivosti, bizarnosti i prividne trivijalnosti zapravo je indeks tajnovitosti. Djeluju poput skladbi, kao iskazi davnog univerzalnog jezika.

Branka Uzur pripada mladoj generaciji hrvatskih kipara, i to onih koji su se priklonili obnovi plastičkog mišljenja. Nakon razdoblja isključivosti i odbijanja, ta se generacija vratila oblikovnim i značenjskim počecima, u rasponu od animističkih do zavičajnih natuknica. Vrlo često u oblicima reduciranim do sirovosti i nezgrapnosti. Tako je osiromašenjem pojedinosti obogaćena jezgra kipa. Uz tu kolektivnu karakteristiku Branke Uzur, uvjerali smo se i ovaj put, ima i vrlo izraženu vlastitost.